

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zawiślak

Protokolant sekr. sąd. Sylwia Karkoszka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ---

po rozpoznaniu w dniach 8.04.2019r. i 10.07.2019r.

sprawy **P. G. (1)** syna S. i H. zd. C., ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 sierpnia 2018r. ok. godz. 17.30 w miejscowości S. gm. K. kierował pojazdem mechanicznym tj. motorowerem marki P. nr rej. (...) po drodze publicznej w ruchu lądowym pomimo orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu sygn. akt II K 852/16 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za wyjątkiem pojazdów mechanicznych, do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kategorii T

tj. o czyn z art. 244 kk

1. uznaje oskarżonego P. G. (1) za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk i za to na podstawie powołanego przepisu przy zastosowaniu art. 37a kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 42 §1a pkt 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów sądowych, zwalniając od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

SSR Anna Zawiślak

Sygnatura akt II K 1265/18

UZASADNIENIE

Przed Sądem Rejonowym w Sieradzu pod sygnaturą II K 852/16 toczyło się postępowanie karne przeciwko P. G. (1), oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a § 1 kk., za które wymierzono oskarżonemu karę 90 stawek dziennych grzywny, po 10 złotych każda stawka. Ponadto, na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, za wyjątkiem pojazdów mechanicznych, do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kategorii T. Wobec oskarżonego orzeczono także świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000,00 złotych. Na podstawie art. 43b kk Sąd orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego treści na okres 7 dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w G.. Na podstawie art. 63 § 4 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 listopada 2016 roku. Ponadto Sąd orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy w Sieradzu ogłosił powyższy wyrok na rozprawie w dniu 20 lutego 2017 roku, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. P. G. (1) był obecny na rozprawie oraz w trakcie ogłoszenia wyroku. Sąd podał ustne motywy rozstrzygnięcia i pouczył oskarżonego o sposobie jego zaskarżenia. Oskarżony oświadczył, że zrozumiał treść wyroku. Sędzia przewodnicząca poinformowała oskarżonego, że otrzyma ze Starostwa Powiatowego pismo informujące o wprowadzeniu do wykonania środka karnego, w którym będzie informacja jakimi pojazdami może się poruszać.

Wyrok uprawomocnił się dnia 28 lutego 2017 roku.

Dowody: protokół rozprawy k. 71-72, wyrok k. 73, zarządzenie k. 74 – w aktach SR w Sieradzu sygn. II K 852/16; wyjaśnienia oskarżonego k. 65v.

Starosta (...) pismem datowanym na dzień 20 marca 2017 roku o numerze KT II.1.2017.MW poinformował oskarżonego o zakazie prowadzenia pojazdów w zakresie kategorii: A1, A, B1, B, C1, C, D1, D, BE, C1E, CE, D1E, DE, A2 na okres 36 miesięcy. Decyzją z 31 marca 2017 roku Starosta (...) cofnęła oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B.

Dowody: pismo k. 86 – w aktach SR w Sieradzu k. II K 852/16; decyzja k. 4, potwierdzenie odbioru k. 5, pismo k. 15.

Oskarżony P. G. (1) nie wniósł o doręczenie mu odpisu ww. wyroku, jak również nie podjął żadnych innych kroków w celu ustalenia, jakimi pojazdami może kierować. P. G. (1) kupił motorower p. o nr rej. (...), do którego prowadzenia potrzebne jest prawo jazdy kategorii AM. Oskarżony dojeżdżał motorowerem do miejsca pracy, oddalonego od jego miejsca zamieszkania o ok. 30 km.

24 sierpnia 2018 roku oskarżony kierował motorowerem w miejscowości S.. Został zatrzymany przez patrol Policji. Funkcjonariusze ujawnili w systemie informatycznym, że wobec P. G. (1) orzeczony jest zakaz prowadzenia pojazdów. Oskarżony powiedział policjantom, że zakaz nie obejmuje kierowania pojazdami, do których wystarczające jest prawo jazdy kategorii AM.

Dowody: wydruk k. 2, wyjaśnienia oskarżonego k. 65v, pismo k. 3.

P. G. (1) zwrócił się pisemnie do Starosty (...) o wyjaśnienie, jakie rodzaje pojazdów obejmuje orzeczony zakaz. Wówczas organ skierował do oskarżonego kolejne pismo datowane na dzień 20 marca 2017 roku o numerze KT II.1.2017.MW, w którym wskazano, że zakaz prowadzenia pojazdów obejmuje kategorie AM, A1, A, B1, B, C1, C, D1, D, BE, C1E, CE, D1E, DE, A2.

Dowody: pisma k. 14, 16, 17, 31-32, 34; ponadto w aktach SR w Sieradzu sygn. II K 852/16: zarządzenie k. 103, pisma k. 104-107, 110, 111, 115-116, 118, 119, 121, 123.

Oskarżony P. G. (1) urodził się w (...) roku. W chwili popełnienia zarzucanego czynu miał 35 lat. Jest żonaty, ma jedno dziecko. Z zawodu jest elektrotechnikiem. Pracuje i osiąga dochód w kwocie 3.000,00 złotych miesięcznie. Oskarżony był wcześniej karany wyłącznie opisanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 20 lutego 2017 roku.

U oskarżonego rozpoznano zespół zależności alkoholowej – w fazie abstynencji.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 65v, wyrok k. 6, dane o karalności k. 27-28, dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 20-21, dane z (...) k. 22-26, opinia k. 35-36.

Sąd oparł ustalenia faktyczne w oparciu o dokumenty urzędowe, dokumenty prywatne, opinię sądowo-psychiatryczną oraz wyjaśnienia oskarżonego. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że nie miał świadomości, że orzeczony wobec niego zakaz kierowania pojazdami obejmuje także pojazdy, do których wymagana jest kategoria AM. Oskarżony wyjaśnił, że był na ogłoszeniu wyroku skazującego przed Sądem Rejonowym w Sieradzu, ale nie zrozumiał treści wyroku albowiem był zdenerwowany. Przewodnicząca składu orzekającego w Sądzie

Rejonowym w Sieradzu poinformowała go, że dokładne informacje o zakresie obowiązywania zakazu uzyska z pisma od Starosty.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim są zbieżne z przedstawionym powyżej stanem faktycznym. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że nie są przekonujące wyjaśnienia oskarżonego, że nie miał świadomości, że nie może kierować pojazdami, do których konieczne jest prawo jazdy kategorii AM. W protokole rozprawy, na której ogłoszono wyrok skazujący za przestępstwo z art. 178a § 1 kk znajduje się adnotacja, że „oskarżony oświadcza, iż zrozumiał treść wyroku, jego ustne motywy oraz treść pouczenia o trybie jego zaskarżenia”. Protokół z rozprawy przeprowadzonej w postępowaniu karnym jest dokumentem urzędowym i korzysta z domniemania wiarygodności. Konfrontując treść protokołu z wyjaśnieniami oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że jakkolwiek P. G. (1) istotnie mógł dopytywać się o szczegóły rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, to jednak rozumiał wyrok co do zasady, w tym miał świadomość, że Sąd zastosował wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty urzędowe, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione organy, na podstawie przepisów prawa, żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd nie znalazł podstaw, aby uczynić to z urzędu. W odniesieniu do dwóch pism Starosty (...) datowanego na dzień 20 marca 2017 roku, jakkolwiek różnią się one informacją dot. orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów w zakresie kategorii AM, to jednak nie ma wątpliwości, że oba pochodzą od wymienionego organu.

Sąd uznał za wiarygodne inne dokumenty prywatne i urzędowe, tj. korespondencję prowadzoną pomiędzy oskarżonym a Starostą (...), jednak te dokumenty nie mają decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd dał również wiarę i uznał za w pełni przydatną opinię sędowo-psychiatryczną, która została sporządzona przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, po przeprowadzeniu bezpośredniego badania oskarżonego, a jej wnioski są spójne i czytelne.

Przestępstwo z art. 244 kk popełnia ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Opisane przestępstwo jest zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Powyższy typ czynu zabronionego jest przestępstwem umyślnym. Zgodnie z art. 9 § 1 kk, czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (zamiar ewentualny).

Wyżej opisanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 20 lutego 2017 roku, sygn. II K 852/18, oskarżony P. G. (1) został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Sąd wobec oskarżonego orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, za wyjątkiem pojazdów mechanicznych, do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kategorii T. Tak więc biorąc pod uwagę dokonane w wyroku zaliczenie na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy, zakaz prowadzenia ww. pojazdów mechanicznych obowiązuje od 18 listopada 2016 roku do dnia 18 listopada 2019 roku. Zakaz nie obejmuje tylko pojazdów mechanicznych, do których wymagana jest kategoria prawa jazdy T. Zakaz obowiązuje więc również na motorowery, do których prowadzenia potrzebne jest prawo jazdy kategorii AM.

Oskarżony kierował motorowerem, do którego potrzebne jest prawo jazdy kategorii AM, po drodze publicznej. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym po drodze pomimo orzeczonego zakazu, a zatem zrealizował znamiona strony przedmiotowej przestępstwa. Odnośnie natomiast do strony podmiotowej przestępstwa, okoliczności zarzucanego czynu wskazują, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym. Oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk (kierowaniem pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości), o czym wiedział, ponieważ był obecny na rozprawie, na której przeprowadzano postępowanie dowodowe, jak również był obecny w trakcie ogłoszenia wyroku. Z materiału dowodowego wynika, że oskarżony zrozumiał, jaka jest treść wyroku. P. G. (1) zdawał sobie również sprawę z tego, że orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, co sam przyznał składając wyjaśnienia, ponieważ zapytał się składu orzekającego, jakimi pojazdami będzie mógł kierować. W

tej sytuacji, jeżeli nawet oskarżony nie zrozumiał po odczytaniu sentencji wyroku, jaki jest zakres orzeczonego zakazu, to na nim spoczywał obowiązek, aby to ustalić. Skoro oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że ma orzeczonego zakaz prowadzenia pojazdów i jednocześnie nie ustalił dokładnie, jaki jest jego zakres, to znaczy, czy zakaz dotyczy wszelkich pojazdów, czy może tylko określonych kategorii, a i tak zdecydował się na jeżdżenie motorowerem, to oznacza, że przewidywał możliwość popełnienia przestępstwa i na to się godził. Należy bowiem stwierdzić, że jeżeli oskarżony nie miał pewności, jakie pojazdy obejmuje zakaz, to mógł bardzo łatwo dowiedzieć się, jaka jest treść zakazu: np. poprzez złożenie wniosku o doręczenie odpisu wyroku (czego oskarżony nie zrobił), jak również mógł zapoznać się z treścią wyroku w sądzie czy właściwym urzędzie gminy, ponieważ Sąd zarządził podanie treści wyroku do publicznej wiadomości. W tej sytuacji twierdzenia P. G. (1), że nie zrozumiał dokładnie treści rozstrzygnięcia w zakresie zakazu prowadzenia pojazdów, należy uznać tylko za przyjętą linię obrony. Zauważyć przy tym należy, iż orzeczonego zakaz obejmował nie wszystkie kategorie prawa jazdy – co wiązało się ze stanowiskiem przedstawianym w toku procesu przez oskarżonego. Musiał więc mieć świadomość, że sąd uwzględnił okoliczności przez niego podnoszone i wyłączył spod zakazu określoną kategorię pojazdów.

Zauważyć ponadto należy iż, osoba skazana za przestępstwo w odniesieniu do zakresu orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów jest związana treścią wyroku i nie może powoływać się na otrzymane od starosty pismo, które ma wyłącznie charakter informacyjny.

Zarzucone przestępstwo jest zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie, art. 37a kk umożliwia orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności karę grzywny lub karę ograniczenia wolności, jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia za dany czyn zabroniony nie przekracza 8 lat pozbawienia wolności. Wymierzając karę Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 53 § 1 kk, tj. stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości zarzucanego przestępstwa, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać osiągnięte w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Okolicznościami łagodzącymi wpływającymi na wymiar kary jest okoliczność, że oskarżony nie przejawia oznak demoralizacji, prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje i utrzymuje rodzinę. Ponadto oskarżony był wcześniej jednokrotnie skazany, ale poprzednie skazanie jest ściśle powiązane z niniejszym postępowaniem. Sąd miał również na uwadze, że na zmniejszenie stopnia winy oskarżonego ma wpływ okoliczność, że P. G. (1) korzystał z motoroweru pomimo zakazu, z powodu konieczności dojazdu do miejsca pracy znacznie oddalonego od jego miejsca zamieszkania. Okolicznością obciążającą jest nagminność popełniania przestępstw polegających na nierespektowaniu wyroków sądów, gdy chodzi o orzeczonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Biorąc pod uwagę przytoczone okoliczności Sąd stoi na stanowisku, że wystarczające jest wymierzenie P. G. (2) kary grzywny, stosując art. 37a kk. Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 58 § 1 kk wymierzenie kary surowszego rodzaju może nastąpić dopiero wtedy, gdy Sąd stwierdzi, że wymierzenie kary łagodniejszej nie spełni celów kary.

Zgodnie z art. 33 § 1 kk grzywnę wymierza się w wysokości od 10 do 540 stawek dziennych, przy czym jedna stawka może wynosić od 10 złotych do 2.000 złotych. Mając na uwadze okoliczności popełnienia przestępstwa oraz warunki podmiotowe oskarżonego, Sąd stoi na stanowisku, że wystarczające jest wymierzenie P. G. (1) kary w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Pomimo niskiego wymiaru kary, istnieje duże prawdopodobieństwo, że orzeczonego grzywna będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwością i powstrzyma go przed popełnieniem czynu zabronionego w przyszłości. Ustalając wysokość jednej stawki grzywny Sąd wziął pod uwagę, że jakkolwiek oskarżony pracuje, to jednak ciąży na nim obowiązek utrzymania żony i dziecka. Z tego powodu Sąd ustalił wysokość stawki grzywny w minimalnej wysokości, tj. w kwocie 10 złotych.

Zgodnie z art. 42 § 1a pkt 2 kk, w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 244 kk polegającego na naruszeniu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest obligatoryjne. Z tego powodu, w pkt. 2 wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. Zdaniem Sądu wystarczające jest orzeczenie zakazu w wymiarze minimalnym, tj. na okres 1 roku.

Na koszty postępowania złożyły się: koszty doręczania wezwań i innych pism w łącznej kwocie 40,00 złotych (por. § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym), opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego kwocie 30,00 złotych (por. § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego), wynagrodzenie biegłych sporządzających opinię sądowo-psychiatryczną w łącznej kwocie 380,00 złotych oraz opłata za wymierzenie grzywny w kwocie 50,00 złotych (por. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych). Stosownie do art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk Sąd postanowił obciążyć oskarżonego kosztami postępowania jedynie częściowo, tj. w zakresie 100,00 złotych. W pozostałym zakresie Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, mając na uwadze, że oskarżony utrzymuje rodzinę, więc konieczność uiszczenia kosztów sądowych w całości byłaby dla niego nadmiernym obciążeniem.